

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. N., narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2023, č. j. MD-3525/2023-160/3,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2023, č. j. MD-3525/2023-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 2. 12. 2022, č. j. MHMP 2242299/2022/Čar (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným tím, že při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci minimálně o 24 km/h. Toho se dopustil tím, že dne 11. 3. 2022 v 22:10 hodin překročil při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes-AMG, registrační značky X, v Praze 4, ul. 5. května ve směru z centra Prahy, nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h

(stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích). V místě měření rychlosti (GPS 50°03'08.124"N, 14°26'35.154"E) mu byla silničním rychloměrem Ramer 10C (v. č. 12/0028) naměřena rychlost jízdy 74 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení).

3. Popsaným jednáním tedy žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 3 500 Kč. Dále správní orgán prvního stupně žalobci uložil povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal nedostatečnost zjištění skutkového stavu. Předně v této souvislosti podotkl, že již v průběhu správního řízení uváděl, že v místě měření byla stanovena jiná nejvyšší dovolená rychlost, a to na základě dopravní značky IZ 2a (silnice pro motorová vozidla), přičemž činila 80 km/h. Tvrdil, že k tomu předložil fotografii z přesného místa měření, ze které vyplývá, že v opačném směru jízdy byla nejvyšší dovolená rychlost upravena právě touto dopravní značkou. Dále žalobce poznamenal, že tento důkaz sice nemohl prokázat úpravu nejvyšší dovolené rychlosti v jeho směru jízdy, ale bylo možné předpokládat, že úprava bude v obou směrech stejná. Jeho tvrzení tedy nebylo zcela zjevně nepravděpodobné. Za účelem prokázání této skutečnosti navrhoval také provést výslech zasahujících policistů, příp. ohledání místa.
5. Taktéž žalobce uvedl, že v tomto ohledu vycházely správní orgány výlučně z informací obsažených v úředním záznamu sepsaném zasahujícími policisty, který nepředstavuje relevantní důkazní prostředek. Taktéž poznamenal, že z něj ani nevyplývá, že by se zasahující policisté před zahájením měření, jakkoliv úpravou nejvyšší dovolené rychlosti zabývali a ověřili výskyt a stav dopravního značení. Jelikož úřední záznam neobsahuje žádné informace o existenci uváděného dopravního značení, nemůže, jakkoliv nahrazovat výpověď policistů.
6. Za nelogickou označil žalobce část odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se zpochybnění důkazů a přesunu důkazního břemena. Za účelem vyvrácení skutkového stavu totiž navrhoval provedení relevantního důkazu, který však byl označen za nadbytečný. Není mu tedy jasné, jakým jiným způsobem než navržením relevantního důkazu, by měl prokázat svá tvrzení a relevantně zpochybnit skutkový stav.
7. Dále žalobce na podporu své argumentace citoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2021, č. j. 13 A 31/2018-73, ze kterého dovodil povinnost správních orgánů provést dokazování za účelem prokázání nejvyšší dovolené rychlosti, je-li tato úprava obviněným ve správním řízení rozporována. Posléze odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38. Uzavřel, že nedostatečně zjištěný skutkový stav je v jeho případě umocněn skutečností, že vůbec nedošlo k jím navrhovanému výslechu policistů. Za tohoto stavu nebylo dle jeho názoru možné v žádném případě vycházet z úředního záznamu, který ani neobsahuje žádné relevantní skutečnosti o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti.
8. Následně žalobce namítal nesprávnost provedeního měření. Zmínil, že toto namítal již v průběhu správního řízení. Poukazoval zejména na to, že měřené vozidlo není na

fotografii z měřicího zařízení zachyceno celé a není ani čitelná registrační značka. Tato skutečnost přitom odpovídá tomu, jak návod k obsluze měřicího zařízení popisuje znaky tzv. jednoduché reflexe. V této souvislosti navrhol provést návod k obsluze jako důkaz.

9. Taktéž žalobce uvedl, že v projednávané věci je sporné, zda v případě nesprávně provedeného měření může dojít k uložení snímku z rychloměru či nikoliv. Tvrdil, že v případě ovlivnění měření reflexí k uložení snímku dochází a svá tvrzení dokládal pasáží návodu k obsluze.
10. Rovněž žalobce podotkl, že žalovaný vychází výlučně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51. Namítl, že posouzení možného uložení snímku v případě vadného měření je přitom otázkou skutkovou a nikoliv právní. Zjištěným skutkovým stavem ve zcela jiném řízení podle něj není možné dokládat skutkový stav v jeho případě. Pokud se tedy žalovaný chtěl věnovat vlastnostem užitého rychloměru, měl za tímto účelem obstarat relevantní důkazy, k čemuž nedošlo. Dále žalobce poznamenal, že pokud by žalovaný vnímal danou skutečnost jako známou mu z úřední činnosti, nebyl, jakkoliv vyrozuměn, že žalovaný hodlá z takových skutečností vycházet a nebyla mu dána možnost tyto skutečnosti rozporovat.
11. Žalobce také uvedl, že i v případě vadného měření v rámci užitého rychloměru dochází k uložení záznamu z měření. K tomu poukazoval na protokol o výpovědi svědka v řízení vedeném správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. S-MHMP 930888/2020/Vav, přičemž tuto spisovou dokumentaci navrhl provést jako důkaz. Dále v tomto ohledu navrhl vznést dotaz na výrobce měřicího zařízení a případně též Český hydrometeorologický ústav (*sic!*).
12. Závěrem podané žaloby navrhl žalobce zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 31. 5. 2023 nejprve popsal průběh předcházejícího správního řízení a shrnul námitky uplatněné v podané žalobě.
14. Následně poznamenal, že žalobce v podané žalobě argumentuje obdobně jako ve svém odvolání, pročez odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že není pravdou, že by neodůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k provedení navržených důkazů. Vyjadřoval se rovněž k povaze úředního záznamu, jakož i k prokázání nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě. Žalobcovy odkazy na judikaturu správních soudů označil za nepřiléhavé a vytržené z kontextu. Shromážděné důkazy podle žalovaného vytvořily jasnou představu o průběhu skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá, že se žalobce předmětného přestupku dopustil.
15. Dále žalovaný v souvislosti se zásadou oficiality citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42. Závěrem navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
17. Dne 17. 3. 2022 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 11. 3. 2022, č. j. KRPA-6145-201/ČJ-2022-000007, učiněné Policií České republiky. Z něj se podává, že vozidlu řízenému žalobcem byla v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h (v ulici 5. května v Praze) naměřena rychlost 74 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení). Žalobce se k věci odmítl vyjádřit ani oznámení nepodepsal. Oznámení bylo doplněno o úřední záznam ze dne 11. 3. 2022, záznam o přestupku, který obsahoval fotodokumentaci z měřicího zařízení s údaji o provedeném měření rychlosti a měřeném vozidle, a ověřovací list předmětného rychloměru. Z úředního záznamu se podává, že hlídka prováděla dne 11. 3. 2022 měření rychlosti vozidel, přičemž před započítím měření provedla kontrolu a nastavení radaru Ramer 10 dle návodu k použití a poté během celého měření podle něj postupovala. Ve 22:10 hodin změřila rychlost vozidla žalobce. V místě měření se nenacházelo žádné přechodné dopravní značení, které by mělo vliv na změnu nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce byl na místě ztotožněn a byla u něj provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Bylo mu také sděleno, jakého přestupku se dopustil. Žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku na místě. Dále byly součástí správního spisu i kopie osvědčení policistů o úspěšném absolvování odborné přípravy pro používání a údržbu silničních měřičů rychlosti typu RAMER 7, AD9 a Ramer 10.
18. Na základě oznámení přestupku a dalších podkladů vydal správní orgán prvního stupně příkaz ze dne 9. 5. 2022, č. j. MHMP 812797/2022/Čar, jímž uznal žalobce vinným z přestupku popsaného již v odst. 2 a 3 tohoto rozsudku. Zároveň mu uložil pokutu ve výši 3 500 Kč. Proti vydanému příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán prvního stupně tedy nařídil na 14. 11. 2022 ústní jednání. K tomuto ústnímu jednání se dostavil zástupce žalobce, který byl seznámen se spisovou dokumentací a požádal o poskytnutí lhůty k písemnému vyjádření.
19. Žalobce následně zaslal správnímu orgánu prvního stupně písemné vyjádření k obvinění ze dne 28. 11. 2022. Uvedl, že v místě spáchání přestupku byla nejvyšší dovolená rychlost upravena značkou IZ 2a (silnice pro motorová vozidla) a činila 80 km/h. Za účelem prokázání této skutečnosti navrhl výslech zasahujících policistů. Přiložil také mapu se zaznačeným místem měření a současně fotografii pořízenou na daném místě prostřednictvím aplikace Street View. Na fotografii je podle něj zachycena pozemní komunikace v opačném směru jízdy a tento úsek pozemní komunikace v opačném směru jízdy představuje silnici pro motorová vozidla, která končí několik desítek metrů dále. Podotkl, že tento důkaz sice není způsobilý prokázat nejvyšší dovolenou rychlost v jeho směru jízdy, avšak je způsobilý podložit jeho tvrzení, že v místě měření skutečně mohla být nejvyšší dovolená rychlost upravena odlišně na základě dopravní značky IZ 2a. Dále žalobce napadl vlastní výsledek měření, který mohl být ovlivněn v důsledku nevhodně zvoleného stanoviště, neboť se v daném místě nacházejí svodidla. K tomu navrhl provést jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení Ramer 10C. Poukázal na to, že na fotografii z měřicího zařízení se vozidlo nenachází celé. Je na ní zachycena pouze jeho zadní část, která se ani nenachází na středu fotografie. Čitelná není ani registrační značka vozidla. Měření podle něj bylo zjevně ovlivněno tzv. jednoduchou reflexí.

20. Posléze vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání. Předně odkázal na své vyjádření ze dne 28. 11. 2022 ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě. Poznamenal, že na základě předložené fotografie dokládal, proč považuje za vhodné provést svědeckou výpověď zasahujících policistů s tím, že není zcela nepravděpodobné, že na totožné pozemní komunikace je úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obou směrech jízdy stejná. Správní orgán prvního stupně se však k provedení výsledku policistů nijak nevyjádřil. Úřední záznam, ze kterého správní orgán prvního stupně vycházel, nemůže podle žalobce sám o sobě obstát, protože se nejedná o relevantní důkazní prostředek v případě, že by rozhodné skutečnosti měly být prokazovány výlučně na jeho základě. Navíc obsahuje pouze nijak nespecifikovanou informaci, že v daném místě činila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Dále žalobce odkázal na své vyjádření ze dne 28. 11. 2022 i ve vztahu k námitce nesprávného provedení měření rychlosti. Dle jeho názoru není pravdou, že v případě ovlivnění měření jednoduchou reflexí by k měření vůbec nedošlo. Správní orgán prvního stupně podle něj nedisponoval dostatečnými technickými znalostmi, aby mohl konstatovat vyřčené závěry, přičemž jeho závěry jsou v přímém rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení. V této souvislosti žalobce citoval v podaném odvolání relevantní pasáž návodu k obsluze měřicího zařízení Ramer 10. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce výslovně s takovým postupem souhlasil a žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích *smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*
23. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.*
24. Podle ustanovení § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
25. Zdejší soud se nejprve zabýval žalobní námitkou týkající se odlišné úpravy nejvyšší dovolené rychlosti. V tomto ohledu žalobce především namítal, že správní orgány se nedostatečně zabývaly jeho tvrzením o odlišné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti

v daném místě. Úprava nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě podle něj nebyla dostatečně prokázána, když zjištěný skutkový stav relevantně napadal.

26. V této souvislosti zdejší soud nejprve podotýká, že v řízení o přestupku jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Je sice pravdou, že obecně pachatele není možné za přestupek postihnout výhradně na základě úředních záznamů a oznámení přestupku bez dalších důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 22. 11. 2022, č. j. 6 As 175/2022-28, nebo ze dne 30. 11. 2022, č. j. 1 As 192/2022-25). Nicméně v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje k prokázání tohoto přestupku (i nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě) primárně oznámení přestupku policie a úřední záznam, záznam z měřicího zařízení (na němž je uvedena aktuální nejvyšší dovolená rychlost) a ověřovací list k měřicímu zařízení (viz např. bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, příp. také bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, bod 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, bod 11 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 2 As 22/2023-23, či bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 4 As 310/2021-35). Uvedená kombinace podkladů zpravidla poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tyto podklady byly ve správním spisu v projednávané věci založeny.
27. Žalobce sice rozporoval údaj o nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě vyplývající z těchto podkladů. Svou argumentaci spočívající v odlišné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti na základě dopravní značky IZ 2a (silnice pro motorová vozidla) však opíral toliko o fotografii, ze které mělo být zřejmé, že na základě této dopravní značky je nejvyšší dovolená rychlost upravena v opačném směru jízdy. Stran nejvyšší dovolené rychlosti v jeho směru jízdy se omezil pouze na tvrzení o pravděpodobnosti stejné úpravy jako v opačném směru jízdy. Z žádného právního předpisu nicméně nevyplývá nutnost stanovit nejvyšší dovolenou rychlost v jednotlivých směrech jízdy shodně, k čemuž zdejší soud podotýká, že odlišná úprava v jednotlivých směrech není ani nijak nezvyklá či výjimečná (ostatně sám žalobce v podané žalobě připustil, že nejvyšší dovolená rychlost v jednotlivých směrech jízdy může být upravena i odlišně). Z úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v jednom směru jízdy tak nelze dovozovat ničeho o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti v opačném směru jízdy. Argumentace žalobce tedy nebyla podepřena žádnými individualizovanými tvrzeními a konkrétními skutečnostmi, které by měly relevantně vypovídat o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti v jeho směru jízdy. Jeho tvrzení o úpravě v opačném směru jízdy v tomto ohledu nikterak relevantní nebylo, protože nebylo ani nutné jej, jakkoliv blíže prověřovat. Není zřejmé, co žalobci bránilo, aby konkrétně tvrdil, kde přesně by se měla jím zmiňovaná dopravní značka IZ 2a (mající vliv na nejvyšší dovolenou rychlost v jeho směru jízdy) nacházet, a případně aby předložil fotografii této dopravní značky, jako to učinil v případě fotografie, která měla dokládat nejvyšší dovolenou rychlost v opačném směru.

28. Vzhledem k těmto okolnostem zdejší soud uzavírá, že uvedená námitka žalobce týkající se úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě nebyla způsobilá správními orgány zjištěný stav věci relevantně zpochybnit (pro svou obecnost a nekonkrétnost). Provádění dalšího dokazování výsledkem policistů tedy skutečně nebylo nutné (srov. také např. žalovaným odkazované usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1319/17, příp. bod 15 žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 8 As 29/2015-40, nebo bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017-32). Správní orgány skutečně nejsou povinny dokazovat jakékoliv tvrzení obviněného z přestupku, které není pro svou nekonkrétnost způsobilé zjištěný skutkový stav relevantně zpochybnit, jak žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu správně podotkl (viz např. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42). Ze stejného důvodu nebyly příléhavé ani odkazy žalobce na rozsudky správních soudů uvedené v podané žalobě. V projednávané věci totiž nebyl zjištěný skutkový stav relevantně zpochybněn. Lze proto shrnout, že skutkový stav byl správními orgány v tomto ohledu dostatečně zjištěn a nebylo nutné provádět další dokazování stran nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě, jak již bylo vysvětleno výše. Uvedená žalobní námitka tak není důvodná.
29. Druhá žalobní námitka se pak týkala nesprávně provedeného měření rychlosti s odkazem na tzv. jednoduchou reflexi. Žalovaný podle žalobce pochybil, když vyšel výlučně z judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud se chtěl zabývat vlastnostmi použitého rychloměru, měl obstarat za tímto účelem relevantní důkazy. Taktéž žalobce rozporoval, že i v případě vadného měření užitým rychloměrem dochází k uložení záznamu.
30. K tomu zdejší soud podotýká, že Nejvyšší správní soud vychází z toho, že i jen s odkazem na relevantní judikaturu ke shodnému typu měřicího zařízení lze bez dalšího učinit závěr, podle něhož při nedodržení návodu k obsluze je měření anulováno a záznam není pořízen (viz bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21). To ostatně učinil i žalovaný. Citoval totiž mimo jiné rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, v němž Nejvyšší správní soud v souvislosti se stejným rychloměrem jako v projednávané věci dospěl k závěru, že „[p]okud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ I v projednávané věci přitom poskytl certifikovaný a ověřený rychloměr při měření jednoznačný výsledek. V této souvislosti lze odkázat např. i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, nebo ze dne 31. 10. 2019, č. j. 9 As 210/2019-31.
31. Dále kupř. v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 349/2020-43, Nejvyšší správní soud taktéž v souvislosti s měřením provedeným přístrojem Ramer 10C uvedl, že „z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, vyplývá, že správnost měření je zřejmá ze skutečnosti, že navzdory automaticky probíhajícím korekcím při měření měřicí přístroj měření zaznamenal. V tomto rozsudku soud podrobněji srozumitelně vysvětlil průběh automatických korekcí měřicího přístroje RAMER 10 C. V případě nesprávného způsobu jízdy měřicího vozidla přístroj vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam neuloží. Zároveň měřicí přístroj vyhledává v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je

nejvhodnější pro maximální přesnost měření. Dodatečně probíhá ještě ověření výsledku měření a kontroluje se znovu správnost měření. Pokud by kontrola ukázala více než povolenou odchylku, bylo by měření přístrojem automaticky anulováno. Vše probíhá automaticky. Tento způsob automatického fungování, automatického ověřování a kontrol měření měřicím přístrojem stejného typu jako v této věci vyplývá podle výše uvedené judikatury z jeho návodu k obsluze. Provedení důkazu návodem k obsluze měřicího přístroje RAMER 10 C by proto bylo nadbytečné.“ Vzhledem k těmto závěrům judikatury Nejvyššího správního soudu lze tedy uzavřít, že v této souvislosti bylo provedení návodu k obsluze měřicího zařízení skutečně nadbytečné a nebylo třeba opatřovat ani další podklady za účelem zjištění vlastností použitého rychloměru. Ze stejných důvodů není nutné opatřovat ani žalobcem navržená vyjádření výrobce měřicího zařízení a případně Českého metrologického institutu a odkazovaný protokol o výsledku svědka (srov. bod 19 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 349/2020-43, či bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 9 As 210/2019-31). K tomu je na místě ještě dodat, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, přitom „[n]ámitka, že měřicí zařízení Ramer 10C nedisponuje funkcí, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, byla vyvrácena již v rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42.“ Skutkový stav byl i v tomto ohledu správními orgány zjištěn dostatečně a argumentace žalobce tak není případná.

32. Pro úplnost se zdejší soud konkrétně zabýval i argumentací žalobce týkající se ovlivnění měření tzv. jednoduchou reflexí a shledal, že ji není možné považovat za důvodnou. Ani na podkladě části návodu k obsluze rychloměru přiložené žalobcem k podanému odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (kterou tak nebylo třeba provádět jako důkaz) totiž nelze dovodit, že by měření bylo tzv. jednoduchou reflexí ovlivněno. Podle žalobcem citované části návodu k obsluze může jednoduchá reflexe vzniknout např. od svodidel. Příklad jednoduché reflexe se projeví tím, že na snímku není zobrazen žádný automobil nebo automobil v ne zcela běžné poloze (přičemž na obrázku s příkladem je zobrazen naprosto minimální kousek vozidla na samém okraji snímku), případně se reflexní plocha zobrazí na důkazovém snímku a je k ní přiřazena rychlost. Tyto uvedené nedostatky však pořízený snímek v projednávané věci nevykazuje. Automobil je na něm zachycen z větší části a je ve zcela běžné poloze. Jedná se tedy o zcela odlišnou situaci oproti obrázkům znázorňujícím příklady jednoduché reflexe v citované části návodu. Rovněž je čitelná jeho registrační značka (ačkoliv v poněkud zhoršené kvalitě, což jistě může být způsobeno i pozdější denní dobou pořízení snímku). Rychlost není na snímku přiřazena ani k žádné potencionální reflexní ploše, přičemž samotné provedení měření v místě, kde se nachází svodidla, nemůže bez dalšího vést k závěru o nesprávnosti naměřené rychlosti. Je tak na místě uzavřít, že z žádných žalobcem uvedených skutečností relevantně nevyplývá, že by měření v projednávané věci mohlo být tzv. jednoduchou reflexí ovlivněno.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. září 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce